

מסורת הש"ס

(א) וימתה לה סמיכות ט"ו.
(ב) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ג) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ד) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ה) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ו) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ז) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ח) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ט) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(י) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.

הגרות הב"ה

(א) נביא הכי נמי קאמריה:
(ב) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ג) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ד) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ה) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ו) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ז) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ח) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(ט) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.
(י) וי' ט"ו סמיכות ט"ו.

מוסף רש"י

גביר גבירי למה לך.
מחנני חיה למה לך.
מחנני חיה למה לך.
מחנני חיה למה לך.
מחנני חיה למה לך.
מחנני חיה למה לך.
מחנני חיה למה לך.
מחנני חיה למה לך.
מחנני חיה למה לך.
מחנני חיה למה לך.

יש נוחלין פרק שמיני בבא בתרא

קלג.

עין משפט
נר מצוה

א"ל רב כהנא אילו. קנה נכסים אחרים בתר הכי לית לה לאשה בתמיהה הא ודאי אית לה דנדיה דמחלה שעבודה לזנות בשביל עשאה שותף בניהון חוב כמובנה מיהא לא מחלה שאם תמנא מקום לטרופי כגון שיקנה נכסים טורפת מהם וכדכתב דעמית חנה למיקני שנכסים העמידין לנא ישתעבדו לה וכיון דאילו הדר קני מאדס אחר או ממורישיו אית לה לאשה השתא נמי כי נפלו לו מאותן נכסים עלמין אית לה דמה לי אותן נכסים עלמין מה לי אחרים שאם נפרתיה להקנות הממנה לזנות ולמחול להם שעבודה לצעלה מיהא לא מחלה מידי אס תמנא מקום לזנות וכן הלכה: ההוא דפלגניהו. כל נכסיו חילק לזניו ולאשמו ונלוואת שכיב מרע דהיינו עשאה שותף קני הנכס אלא ששיר דקל אחד שלא פירש למי: סבר רבינא למימר ליה לה. ממותרת כמובנה אלא ההוא דיקלא דהא אי לא שיר דיקלא אבדה כמובנה מן הנכס שמחלה להם שעבודה משום דנעשית שותף בניהון והשתא נמי זכו הנכס והיא טרופא את הדקל: א"ל רב יימר לרבינא אי ליה לה. כמובנה מחלק הנכס משום דידעה דלית ליה נכסים אחריו ומחלה להו בשביל עשאה שותף בניהון א"ה דיקלא נמי לית לה דהא ידעת ליה להאי דקל ומחלה להו לירושיו דכל כמובנה מחלה מהני נכסים דלית לה משום עשאה שותף דמה לי למחול שעבודה מאותן מחלק לנכס ומה לי מן אותו דקל שלא חלק אלא מהי אית לן למימר מחלה טעם נתחא אדקל לטרופי ממנו היינו משום דלא מחלה כמובנה שהרי הניח לה מקום קמל לזנות הימנו כגון האי דקל שלא רה לטוק לזניו ומגו דנתחא אדקל נתחא נמי אחלק הנכס דהאי דשפקה ולא עברא דשכיב מרע הויתב לה דהקל וסברה למה אעברא עכשיו עד שיסומו כ"ד את הדקל ואטרופו והדר אעברא על הנכס ואטרופי מהן המורה דלא הויה שפיקה דידה מיהא אלא הויה דמחלק כל הנכסים ולא שניק לה מידי דמשום האי טעמא מספקא ליה ליה דקל קמל: וגי' ברא דלמלא כיון דליכא למימר הדר קני סברה דשכיב מרע הויתב לה נכסיו או מחלק לזניו כפי אשתו וגם לה נתן קרקע כל שהיא ושפיקה ולא עברא והוא הדין אס כתב כל נכסיו לאחרים כפייה ויהי כתב קרקע כל שהיא קנו שהרי מחלה לן שעבודה ולא טרופי מהן כרד נתמן דאמר וקל: והוילי ועשאה שותף לן עברא אבדה כמובנה דנעשאה שותף תליא מיהא ל"ש עם זניו ול"ש עם אחרים. והנ"מ כשחלק כל נכסיו לאשמו ולירושיו אבל שיר אכילו דקל אחד דהיינו קרקע כל שהיא שלא פירש למי מגו דהדרא דריקלא הדרא ונתחא למגבי מכולהו נכסיו ולא מחלה מידי. ודוקא בשבתיא דהוה קרקע כל שהיא אבל אס נתן לו ומטליליס ולא קרקע כל מקראי שותף בין הנכס ולא מחלה מידי ומטליליס אכולהו

אמר ליה רב כהנא "אילו קני מי לא שקלא וכיון דאילו הדר קני שקלא דהשתא נמי שקלא ההוא דפלגניהו לנכסיה לאתתיה ולבניה שירי חד דיקלא סבר רבינא למימר ליה לה אלא חד דיקלא אמר ליה רב יימר לרבינא אי ליה לה חד דיקלא נמי ליה לה אלא כמגו דנתחא דריקלא נתחא נמי לכולהו נכסיו אמר רב הונא ושכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחר רואין אם ראוי לירושו נומלן משום ירושה ואם לאו נומלן משום מתנה אמר ליה רב נחמן (א) גנבא גבויי למה לך אי סבירא ליה רב כרבי יוחנן בן ברוקה אימא הלכה כרבי יוחנן בן ברוקה דהא שמעתתך כר' יוחנן בן ברוקה הוא דאולא דלמא כי הא קאמרת דההוא דהוה קא שכיב ואמרו ליה נכסיה למאן דלמא לפלגיא ואמר להו אלא למאן ואמרת לן עלה אם ראוי לירושו נומלן משום ירושה ואם לאו נומלן משום מתנה אמר ליה ר' אחי (ב) קמיה דרבא למימר אם ראוי לירושו אלמנתו נונית מנכסיו ואם לאו אין אלמנתו נונית מנכסיו אמר ליה רבא ימינע נרעא השתא בירושה דאורייתא אמרת אלמנתו נונית מנכסיו (ג) כמתנה דרבנן לא כל שכן אלא אמר רבא (ד) כדשלה רב אחא בר רב עובי לדברי רבי יוחנן בן ברוקה נכסיו לך ואחריד לפלוני אם היה ראשון ראוי לירושו אין לשני במקום ראשון כלום שאין (ו) לשון מתנה אלא לשון ירושה וירושא אין לה הפסק אמר ליה רבא לרב נחמן וירושא אפסקה הוא סבר יש לה הפסק ורחמנא אמר אין לה הפסק ההוא

רבינו גרשום

את בתו: כיון דאילו הדר קנה לאחר שכתב לה ההוא חילתא כמובנה הויה אית לה שטר כמובנה הויה כשירש בתו אית לה ההוא חילתא נמי לאחר מותו: וסבר רבינא לומר ליה למה לך לישול כמובנה אלא מאתו דקל: אי ליה לה. מחמת כמובנה משאר נכסיה שהניח לזניו. באותו דקל דמחלה כמובנה על המיר פלגיא נכסיו דיהיב לה בעלה עם בניו: אלא מגו כו': רואין אם ראוי לירושו. כגון אחיו: נוסל משום ירושה ודא הוא נוטל משום מתנה. ורבותא קמ"ל דחייב בין במתנה בין בירושה: ושפיקה רבא ר' יוחנן בן ברוקה אלא דאמר אב אמר על מי שראוי לירושו דבריו קיימין: אמרו ליה נכסיה (לפלגיא) אלא למאן. כלומר לא אלא אחת להו למי אתנה שלא היה לו בניו: אין הכי קאמריהו. שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחר בישאל היה לו בניו ואמר ליה נכסיו למאן ולא כר' יוחנן בן ברוקה דאמר אמר א"י ספקות כו' או כן: אם ראוי לירושו זה שכתב לו: קאמריהו. זה שכתב לו: נזונת מנכסיו. כשם שהאלמנה נזונת משאר ירושין נגזרין ואם לאו אינה נזונת משום דהשתא מתנה קבילה: אמר ליה נכסיו נרעא. אלמנה זו שאינה נזונת מנכסיו מהנה כמובנה ירושה: השתא בירושה דאורייתא היכא דכנס ירושין אביתא שקלה מוהי. מתנה דרבנן היא מתנה שכיב מרע דיהיב לאחריו אי אשכחן מראוייהו: ורבנן חקנה כדו שלא תשקי דעתו עליו או או אנו יבול לעשות תשקי כל שכן דאית לה מוהי: אלא אמר רבא. הא דקאמר רב הונא לעיל שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחרים רואין אם ראוי לירושו כו' כי רואין האי נזונת קאמר בירשאל רב אחא בר רב הונא לעיל אם ראשון ראשון ירושה ואין לשני כלום דלא חשבי מתנה עיקר דיהיב לה כל ימי חייו אלא ירושה שהן רואין לו עיקר ירושה הן כל הפסק מוהי לעיל: והא אפסקה ליהיבא דאמר ואחריד לפלוני אפסקה מראשון: אמר ליה. לוי כל נכסיה והא אמר רבי סבר יש לה הפסק ולא היא:

(א) וילי ל"ל דימאר אפי' יבול לפשות סתמי